

Kampen om Magten, der skal være det Afgjørende. Jeg kunde fristes til med Alphonse Daudet at ubryde: „Jeg haaber Dig, Politit, fordi Du nedbryder Samvittighederne, fordi Du dræber Følelsen for Fædrelandet.“ Dog, hvordan end Sagen kan stille sig herinde, saameget staar for mig som utvivlsomt, at den uheldige, den sunde Sands, den historiske Kritik vil fælde den Dom, hvis Udvalgsflertallets Dagsorden vedtages, at det i sidste Instants var Folkethinget, der ikke vilde gennemføre Ordningen af vort Forsvar, fordi det stillede sig fjendtlig mod Regjeringen. Dette politiske Hensyn til Personerne har andre Steder, hvor den lidensfabelige Kamp om Magten er endnu stærkere oppe end hos os, dog maattet vige, naar det gjaldt Fædrelandets Forsvar. Den langvarige, fortærende Drøftelse af Fortiden og dens Feil, af Forandring i Standpunkter paa Grund af Videnskabens Fremskridt, har paa saadanne Steder maattet give Plads for en resolut Ordning af Forsvaret. Og saa til os lyder nu den alvorlige Formaning: Se frem, men ei tilbage! Debattens Tid maa nu være tilende, det haster med en Handling, der kan vise, at det er Alvor med den af Udvalgets Flertal udtalte Indrømmelse, at „kunde det antages at være Betingelsen for en virksom europæisk Beskyttelse for hele Riget, at Folket selv kunde befæste og forsvare sin Hovedstad, saa vilde Pengehensynet neppe være det Afgjørende“, at det er Alvor med den Forvisning, som Udvalgsflertallet ligeledes udtaler, at der i Folket raader en saa kraftig Villie til at værgе Landets Være, Udelelighed og Selvstændighed imod ethvert Angreb, at man ikke vil sævne fornøden Støtte for Bestrøbelser, der tilfigte at give denne Villie et forstandigt, med Landets Interesser stemmende Udtryk i Ordningen af vort Forsvarsvæsen. De mange Foreninger, vi have hertilands, med Fædrelandets Forsvar og Være som Løsen skulde synes at vidne om, at Redebonheden til Offre for et saadant Forsvar, som den militære Sagkundskab maatte kræve, er i stor Fremgang hos Folket efter det Ulykkes Aar, der hos Mange saa stærkt og saa naturligt i den første Tid efter Slaget vækkede og næsten lammede Haabet om Fædrelandets Frelse. Det er sørgeligt, at der endnu gives dem, som ikke have gjenvundet dette Haab, og at vi endnu deles i Benner og Modstandere af Forsvarssagen; men der er neppe Tvivl om, at der er mange af de sidste, som ere blevne vakkende i deres Mishaab og ere paa Vei til at bryde det Baand, der endnu holder dem sammen, saa at de med hin Oldtidsgæster kunne sige: „Man skal

følge sin Ven, dog ikke længere end til Alteret.“ Hvor Mange have ikke i vort Følks ældre og nyere Historie fundet det let at bringe Fædrelandet de største Offre! Stulde det nu findes for svært at bringe et Rigsdagsmandat, en Magtstilling og fremfor Alt et trykkende Partihensyn som Offer, naar derved kunde vindes Udsigt til at fremme Ordningen af vort Fædrelands Forsvar. Jeg kan ikke tro det. Jeg kan ikke slippe det Haab, at en nær Fremtid vil give mig Ret, hvilken Stjæbne der end i denne Samling venter Forsvarssagen.

S. Pedersen: Jeg agter at stemme for den Dagsorden, som Flertallet har indstillet til Thingets Vedtagelse, men jeg ønsker ikke i denne Afstemning at faae lagt nogen Tilfjendegivelse af, at jeg i Fremtiden vil stemme for noget Befæstningsanlæg enten ved Kjøbenhavn eller et andet Sted. Med Hensyn hertil maa jeg forbeholde mig min Stilling, dersom Sagen skulde komme frem igen, medens jeg har den Være at være i Rigsdagen. Naar jeg tager dette Forbehold, saa er det ganske vist ikke, fordi jeg frygter saa meget for Befæstningsanlæg, saalænge den nuværende Regjering sidder ved Styret, men det kan jo tænkes, at der engang kunde komme en anden Regjering, som bedre forstod at samarbeide med Thinget og at vise Smøbekommen paa dette og andre Omraader, og da er det især, at jeg ønsker at tage mit Forbehold. Jeg kan heller ikke tro, at det kan være være den nuværende Regjering's alvorlige Mening, at den ønsker denne Sags Fremme. Jeg synes snarere, men maa tro, at, naar Regjeringen har fremsat denne Sag, saa har den nærmest gjort dette, for at tilfredsstille Befæstningssagens Benner, thi Regjeringen maa dog kunne sige sig selv, at skal denne Sag gennemføres, saa maa der andre Mænd til, saa maa der Mænd til, som sætte Sagerne over Personerne, Mænd, som ville samarbeide med Folkethinget, og som ikke bære den 12te April. For Kjøbenhavns Befæstnings Skyld ønsker jeg imidlertid ikke, at Regjeringen skal gaa. I den nuværende Regjering ser jeg en Garanti mod denne Sags Fremme, og forsaavidt er det mig en sand Fornøielse, at Regjeringen bliver paa sin Plads. Forsaavidt som det altsaa er rigtigt, at Regjeringen ikke ønsker denne Sag fremmet, da er jeg fuldstændig enig med Regjeringen, thi heller ikke jeg ønsker denne Sag fremmet. Iaa mit Begmandsstandpunkt kan jeg ikke se, at Befæstningssagen kan være til nogen Nytte for os. Vi have tidligere her været enige om, og maaste vi ogsaa ere det endnu, at, dersom Ingen